

INTERPELLATION TILL STATSRAÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2018-03-22
Besvaras senast
2018-04-12

Till statsrådet Lena Hallengren (S)

2017/18:445 Lagen om stöd och service

Lagen om stöd och service är en fin frihetsreform som har varit och är viktig. När den infördes var den en världsunik reform som gav personer med de största behoven makten att själva styra över sina liv och delta i samhället på lika villkor, vilket också var intentionen med lagstiftningen. Lagen präglas av egenmakt och självständighet, och dessa principer har varit avgörande.

Lagen om stöd och service, i vilken den personliga assistansen ryms, utgör en kärna i vårt gemensamma välfärdssamhälle. Det handlar om medborgerliga rättigheter – att alla ska ha rätten att leva som fria individer oavsett om de har en funktionsnedsättning, får en i morgon eller följer normen hela livet.

I en tid där den medicinsk-tekniska utvecklingen går framåt och allt fler överlever olyckor och sjukdomar som förändrar kroppens funktionalitet krävs också ett välfärdssystem som garanterar att du kan fortsätta leva livet som alla andra.

Det är med personlig assistans som tusentals personer kan arbeta, studera, vara politiskt aktiva, bilda och ta en jämställd del av ansvaret i sina familjer. De kan göra sådant som ses som självklarheter i ett liv i frihet, något som inte var verklighet innan den personliga assistansen blev verklighet.

Att LSS blev verklighet är till stor del den funktionspolitiska rörelsens förtjänst. Med beslutsamhet, enträget arbete och kamp drev de igenom den största frihetsreformen i modern tid. Därför växer optimismen när statsrådet vid sitt tillträde lät meddela att hon ska “ta gott om tid” på sig att “träffa berörda intressenter och söka breda överenskommelser”. Det är hos den funktionspolitiska rörelsen utvecklingen av reformen finns.

Rörelsen har länge larmat om de konsekvenser Högsta förvaltningsdomstolens domar har fått. Redan när första domen föll 2007 började rörelsen protestera. Sakta men säkert har en mängd domar förändrat rättspraxis i vad som ska ses som grundläggande behov. Sedan dess har urholkningen av lagstiftningen fortsatt, och rörelsen har höjt sina röster allt högre när fler och fler har fallit ur den statliga assistansersättningen och helt blivit av med assistans.

Med anledning av detta vill jag fråga statsrådet Lena Hallengren:

1. Vad avser statsrådet att göra för att säkerställa att den funktionspolitiska rörelsens röster hörs i det fortsatta utformandet av reformen?

2. Är statsrådet beredd att komma med ett tilläggsdirektiv till den pågående utredningen om LSS för att säkerställa intentionen i lagstiftningen och korrigera för de domar som fallit sedan 2007?

.....

Maj Karlsson (V)

Överlämnas enligt uppdrag

Johan Welander